

Bemærkninger til forslaget

Dansk statsborgerskab erhverves af langt de fleste danskere ved fødslen. Sådan har det været i århundreder. Ind imellem har der været behov for, at fremmede, der oprindeligt var kommet hertil som gæster, kunne tildeles dansk statsborgerskab eller indfødsret. Det var naturligt nok for mennesker, der efter mange års ophold og integration i det danske samfund gjorde fyldest som nyttige medborgere.

Grundlovens § 44 fastslår, at ingen udlænding kan få indfødsret uden ved lov. Dette grundlovmæssige formkrav forhindrer selvsagt, at lovgivningen overfører kompetencen til at træffe beslutninger om erhvervelse af statsborgerskab til administrative eller judicielle myndigheder. Derimod er det i god pagt med grundlovsreglen, at Folketinget vælger at fastsætte udfyldende regler, herunder dels kvalitative betingelser for erhvervelse af statsborgerskab, dels kvantitative regler, som beskrevet i dette beslutningsforslag. Der henvises i denne forbindelse til Zahle, Dansk Statsforfatningsret, København 1989 Bind I, side 108 ff.

Udgangspunktet bør naturligvis være, at fremmede landes statsborgere kun sjældent har behov for at ændre statsborgerskab og bliver danskere. Oftest bør statsborgerskab først tildeles, når en tilflytter og dennes familie i meget lang tid, måske i en eller flere generationer, har levet her i landet og føler sig så dybt indlevet i det danske samfund, at dansk statsborgerskab opleves som en helt naturlig konsekvens.

Under de skiftende regeringer Schlüter er der sket en stærk lempelse af mulighederne for at opnå dansk statsborgerskab. Nu er det ikke blot mennesker med naturlig tilknytning til Danmark eller Europa, ikke kun mennesker med ønske om at leve sig ind i det danske samfund og dansk kultur; nu er det mange tusinde personer med oprindelsesland som f.eks. Pakistan, Iran, Irak, Libanon, Marokko, Etiopien, Sri Lanka, Malaysia, Tyrkiet og det tidligere Jugoslavien, der ansøger om og opnår dansk statsborgerskab.

Alene ved den senest vedtagne lov om indfødsrets meddelelse (lov nr. 361 af 14. maj 1992) tildeltes dansk statsborgerskab til 817 udlændinge, hvoraf langt de fleste kommer fra de nævnte lande eller fra

andre afrikanske eller asiatiske samfund. I folketingssamlingen 1992-93 er foreløbig fremsat lovforslag L 3, ved hvilket indenrigsministeren foreslår, at der meddeles indfødsret til 909 udlændinge. På årsbasis udgør antallet af ansøgninger om naturalisation henvend 3.000 personer.

For den danske befolkning er det overordenlig uheldigt, hvis man fra regeringen og folketingsflertallets side bagatelliserer betydningen af at opnå dansk statsborgerskab ved at sætte kravene til ansøgerne meget lavt.

For eksempel fremgår det af mindretalsudtalelsen i betænkningen til L 269, afgivet af Indfødsretsudvalget den 7. maj 1992, at der – blot ved denne ene lov – blev tildelt dansk statsborgerskab til 30 personer, der er domfældt for straffelovsovertrædelser, og at mindst 200 personer – dvs. en fjerdedel af de nye danske statsborgere – har levet af skatteyderbetalt offentlig hjælp i mere end sammenlagt 6 måneder inden for de seneste 5 år. Se Folketingets Forhandlinger, folketingsåret 1991-92, Tillæg B sp. 1461.

Fremskridtspartiet har i årevis markant advaret mod denne tendens. Dansk statsborgerskab må ikke blive et samlebandsprodukt, der uddeles til tusinder af ansøgere. Dansk statsborgerskab er en værdifuld gave, der kun bør tildeles til en snæver kreds af mennesker, der hævet over al tvivl, bestræber sig for at leve i harmoni med og til gavn for det danske samfund. Ethvert samfund må værne og beskytte sig selv. Et af midlerne hertil er at vise den største forsigtighed med tildeling af statsborgerskab til fremmede. Det er et almindeligt anerkendt princip overalt i verden. Men i Danmark er udviklingen ved at løbe helt af sporet.

Det er på denne generelle baggrund forslagsstillerne fremsætter nærværende beslutningsforslag.

Fremskridtspartiet vil i indeværende folketingssamling yderligere fremsætte forslag om styrkelse af betingelserne for at opnå dansk statsborgerskab. De to forslag indebærer tilsammen dels en kvantitativ forbedring ved at indføre den nævnte kvote på højst 1.000 naturalisationer årligt, dels en kvalitativ forbedring, der består i en styrkelse af de individuelle krav, der stilles til ansøgerne.